

FOLK OG LAND

NR. 32 — 9. ARGANG

LØRDAG 15. OKTOBER 1960

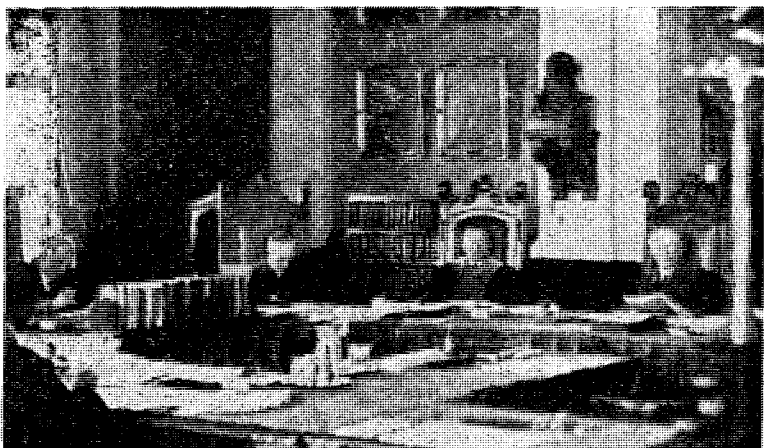
LØSSALG 65 ØRE

Fru Asa Storsæter
Mjødalen 28 B

SIEGFRIED:

Nydemokratene tar eneveldets maktmidler ibruk

Noen betraktninger omkring norsk rettsvesen og norsk politivelde

Det var dengang Høyesterett fylte sin konstitusjonelle misjon.

Folk og Land nevnte i et av de siste nummer justisminister Hauglands lovtale over de norske dommere, som han sier det står respekt av. Samtidig mener han at det er riktig at ytringsfriheten også skal omfatte retten til å ha en annen mening enn den av justisministeren autoriserte om norsk rettsvesen og norske dommere. Og denne invitt er det all mulig grunn til å etterkomme.

For er det noe norske domstoler av i dag savner, så er det nettopp respekt. Selv de herrer Øverland og Hambro, som syntes det gikk så bra dengang all uretten, alle overgrepene og alle lovbruddene gikk ut over NS-folk, skriker nå så smått opp fordi de har fått føle i egen interesssfære

hva en har gjort norsk rettsvesen og norske domstoler til.

En bekjent av meg, som også har fått øynene opp, fortalte meg forleden at han så visst ikke var alene om det. En gammel velansett norsk jurist og tidligere dommer hadde for en tid siden sagt til ham på gaten: Du er da vel klar over at norsk rettsvesen ble totalt og grundig ødelagt under Landssvikoppgjøret.

Og denne uttalelse får da bli minnesmerket ikke bare over hovedfigurer som Solem og Arntzen med flere, men over alle de norske jurister som på en uanstendig eller uetisk måte medvirket i det uappetittlige skuespill som i rettens navn ble satt i sving for å dekke over egen svik, eget svikt og egne forbrytel-

ser i partipolitikkens hellige navn.

Noen ekstra innskrift på denne bauta av den nåværende justisminister om den norske dommerstands dyd og anstendighet trenges det ikke. For på fruktene skal treet kjennes.

Det var en gang i dette land, og det er slett ikke så lenge siden heller, at Norges høyesterett hadde en fremskutt plass i folkets bevissthet. Og det er riktig nok, at dengang trengtes det hverken parykker eller kapper for å gi rettsvesenet autoritet og aktelse. Det var dengang Høyesterett fylte sin konstitusjonelle misjon som den siste garant av individets rett etter at kongedømmet var sjaltet ut av partipolitikkerne.

Men de umettelige, makt-syke partipolitikere, som ikke har vekst tilbake for å lage om ærefulle tillitsverv til fete jobber og bistillinger med pensjon og allehånde fordeler, de visste også råd med Høyesterett. Kongemakten tvang de under seg allerede langt tilbake i kraft av den pengekiste de hadde nøklen til, og veien til makten over rettsvesenet var naturligvis lett å se. Det var de samme partipolitikere som hadde makten over embetene og utnevnelsene. Den som ikke føyet seg etter de styrendes vilje, og avsa dommer slik det passet «staten», kunne si farvel til avansement og fremtid. Samtidig ble Høyesterett infiltrert — eller rettere invadert — målbevisst og konsekvent. Det skal sies til norske juristers ros at de holdt stand en stund mot dette, de føyet seg ikke uten videre, og det var ikke så lett for maktthaverne blant de mulige kandidater å finne kaniner som var villige til å underkaste seg og gi avkall på den høye plass konstitusjonen har tildelt vår Høyesterett.

Men i oppløsningens, terrorens og pøbelveldets gylne tid i 1945 og ut over vant partipolitikkerne — hvilket for tiden vil si det enerådende Arbeiderparti — den endelige makt også over dette konstitusjonelle kontrollorganet. Da vårt rettsvesen på den mest skamløse måte lot seg bruke til på politisk basis å rane en gruppe av folket stikk i strid med lov og rett, da hadde det også kapitulert og underord-

Forts. side 6

Sort Togo-general berømmer det tyske kolonistyre

«Hvis tyskerne hadde kolonisert hele Afrika, så ville det som nå hender ha vært utenkelig»

Når vil tyskerne vende tilbake til Togoland, spør han intervjueren

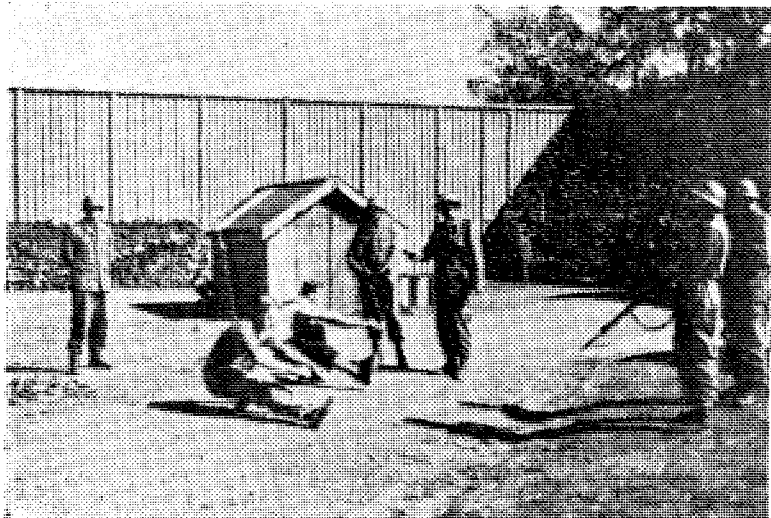

De har begått gjerninger som burde være skamflekker i hvert folks historie, slik som dette bilde av engelskmenn i Kina, hentet fra Dreyers praktverk «Kameraet forteller historie» viser

Den engelske, franske og belgiske kolonialpolitikk, som nesten utelukkende har gått ut på å utsuge koloniene, og som har vist lite eller intet ansvar overfor den innfødte befolkning høster en nå de bitre frukter av. Ettersom forholdene har gjort det umulig å fortsette denne utsgningspolitikk og det koster for meget å undertrykke de innfødtes frihetsbestrebelse med militærmakt, har man gitt de innfødte stater sin «selvsten-

dighet». De har naturligvis i stor utstrekning ikke vært skikket og rede til å forvalte en slik selvstendighet, og så opplever man i dag at for eksempel Afrika rives i stykker i stammekriger og uhemmet villskap. Hatet fra utsagnings og undertrykkelsens tid lever i dypet av hver sort sjel, og så går de løs på alle hvite, alle de som de er så avhengig av for overhodet noensinne å kunne bli i stand til å skape

Forts. side 7

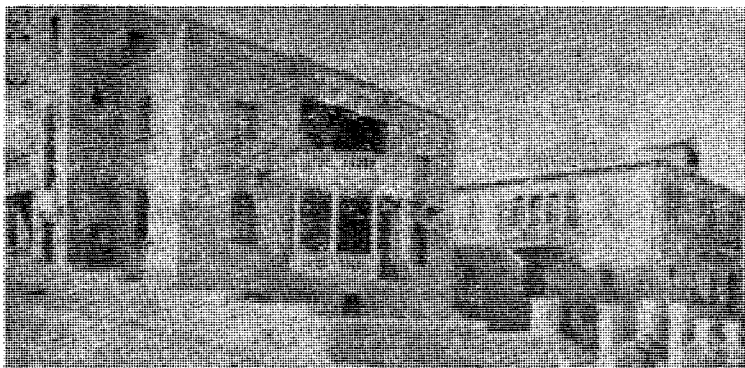
Vi kan jo fortelle det vi selv har opplevet av misshandling og brutalitet —

Men i oppløsningens gylne tid i 1945 —

Mere omkring Gaza-styrkene

Nok et brev fra den danske frontkjemper og Gazasoldat Wagner Christensen

Araberboliger i Jerusalem, «ekspropriert» av israelerne.

De brever FOLK OG LAND har gjengitt fra den danske frontkjemper og senere Gaza-soldat Wagner Christensen, har vakt betydelig oppmerksomhet også utenfor Norges grenser. De er blitt gjengitt i flere utenlandske aviser og de diskuteres også rundt omkring. Og i disse dager har de nok også en spesiell interesse i forbindelse med den kritikk som reises fra mange hold om FN-troppenes opptreden i Kongo. Vi har fått anledning til å offentliggjøre nok et brev, fra mars 1958:

«Jeg føler det som en Pligt for os, der oplevede det store Under at gaa gennem Krigen med fuld Førlighed, at forsætte, indtil vi sejrer over Krigens Løgne — eller falder paa Ærens Slagmark. Og det er med stor Skuffelse, at jeg ser mange af de overlevende SS-Mænd skjule sig under Dæksnavne eller lyve sig fra deres Handlinger. De er en Skamplet for vor Stand. Det lovpriste U. N. virker ikke i Retfærdigheds Tjeneste, som det siges. Og, som jeg før har skrevet, jeg skammer mig over at gaa med dets Mærke. Men Bevidstheden om, at jeg gennem mine Erfaringer herude kan blive et Vidne for vort svigtede Folk, kombineret med de Eksistensmuligheder og Propagandamuligheder blandt Kammeraterne gør, at jeg, trods alt, føler en opbærende Tilfredshed.

Tiden nærmer sig nu, da jeg skal hjem igen, hvilket glæder mig, for jeg tror at jeg har set tilstrækkeligt til at kunne blive et Skæbnens Sandhedsvidne.

Hernede ligger jo netop det store Problem, som vi ofte har drøftet, og som jeg nu har oplevet paa nært Hold. Og selv om jeg ikke kan undgaa at forstaa paa de «højerestaaende» herude, at det er en Fejltagelse, at jeg er kommet med — altså grundet paa min personlige Indstilling — saa er jeg jo kun een blandt de 400, som er her nu + 1000, som var her før os, og det er jo en sørgelig Kendsgerning, at saa godt som alle de andre faar en mer eller mindre forkert Forstaaelse af Forholdene. Og man kan faktisk ikke bebrejde dem, for de var jo alle kun Børn i Krigens

Tid, og har lært, at Hitler var en Djævel i menneskelig Skikkelse. Og nu har den falske Propaganda for dem i Nasser fremmanet en ny «Hitler» — og naturligvis ser de nu ogsaa ham som en veritabel Djævel i menneskelig Skikkelse — og naar saa Jødepropagandaen til og med fortæller dem, at Palæstina-araberne slet ikke er jaget ud af Palæstina af Jøderne — men af Nasser — (som et Led i hans «herskesyge Politik») — er lokket ud i Ørkenen under gyldne, men forlorne løfter — bare for at skabe Basis for politiske Forviklinger i Mellemøsten — ja, saa maa man vel til en vis Grad undskylde disse unge Mennesker, der er saa imponerede, at de er ved at falde næsegrus til Jorden for Jøderne — «Guds Ejendomsfolk», som de udgiver sig for, naar de praler af «deres Land» og de Resultater, de har oppnaaet.

Der foregaar en livlig Tushandel over Grænsen, hvor U. N.-soldater for Cigaretter kan tilbytte sig tarvelige Billedbøger med prangende Billeder om, hvorledes de paa 2 Dage gennemførte Sinai-felttoget. Der fortælles blot intet om, at USA. — og vist ogsaa Rusland — gennem Aarene har pumpet uhyre Mængder af Vaaben ind i Landet — eller — at det engelsk-franske Luftvaaben sønderbombede saavel ægyptiske Forsvarslinjer som alle Byer i Sinaiørkenen.

Jeg har tilladt mig at fortolke «U. N.» til «Uvidende Nationer», for der er ingen af de Lande, der er implicerede i dette Foretagende herude, der ved: **HVORFOR DE ER HER** — eller har gjort sig klart, hvilken Uretfær-

Kristendomsundervisningen i skolene

For en tid siden ble det sagt i Kringkastingen, at Kirke- og Undervisningsdepartementet hadde sendt ut beskjed til skolene at man måtte være varsom med kristendomsundervisningen, slik at ikke enkelte steder i Bibelhistorien skulle virke støtende på visse minoriteter.

Samtidig skulle det sies uttrykkelig fra at alle raser, sorte, gule eller hvite, er like gode (underforstått at raseblanding ikke bare var tillatt, men endog kunne anbefales). Slik synes jeg det måtte forstås.

Skal nu også Bibelen forvanskes, for å være til gunst for visse minoriteter? Hvor går egentlig grensen for all slags forløyethet? Og hvilke krefter er det som står bak det hele?

Når Kristi lidelse og død (som jeg går ut fra er det som skal underslås), når denne sentrale del av vår religion skal bortforklares, hva er det da vi har igjen å tro på eller støtte oss til?

Paulus sier: «Dersom Kristus ikke er oppstanden, da er vår tro forgjeves».

Jeg har ennå ikke hørt en røst fra kirkelig hold som har tatt til gjenmæle mot denne departementale rundskrivelse.

Naturligvis kan vi være enige om at alle raser er like gode — og jevnbyrdige kan de være på mange måter. Men det er vel ikke for ingen ting at f. eks. jødene er meget strenge i sin krav om raserenhet, jfr. Mose-loven.

De biologiske love har ofte nok vært omtalt. Når det gjelder f. eks. eskimoene, så står det i Gyldendals Konversationsleksikon at eskimoer som er oppblandet med hvite har vist seg merkbart underlegen de raserene.

Det er vel ikke annet å håpe på enn at de kulørte folk kunne si nei takk til raseblanding. Vår egen rase later til å være prisgitt andre krefter.

S. D.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiersgt. 1 — 44 49 94

dighed — hvilken Udaad — de er med til at udøve. De 10 Nationer, som har paataget sig «Vagten for Bevaring af Verdensfreden», er alle Lande, som — mer eller mindre — staar i USA.s Sold — hvilket vil sige Verdensjødernes — og deres Virke former sig derefter, hvorfor man ikke kan fortænke Araberne i at se skævt til os.

Der var mere, men her maa jeg slutte for i Dag med NORDISK HILSEN FRA ORIENTEN

Wagner.

Forskjell på folk

Herr redaktør!

Vi har de siste dager lest i avisene om at en norskamerikaner Kristian Qvam Ohre er blitt arrestert i Oslo sikket for beveget ran i Mississippi i U.S.A. Under etterforskningen er det kommet fram at han i 1946 fikk attest av politiet for hederlig vand. Da han jo skulle emigrere til U.S.A. er det jo også klart at han måtte fått «attest for god nasjonal holdning». En kan jo da lett tenke seg grunnen til at han var blitt så «hederlig», skjønt han i 1933 var blitt dømt til 5 års fengsel for overfall og ran. Men i 1945 ble jo overfallsmenn, rovmordere og snikmordere, tyver og andre forbrytere svare til bra folk, bare de hadde begått sine mørke gjerninger «på den rette sida» under krigen.

For å illustrere dette vil jeg fortelle om da jeg så sent som i 1950 skulle sykle ned til Marokko og Algeriet i Nord-Afrika. Jeg hadde lyst til å sykle innom Gibraltar og ta båten derfra til Tanger på andre siden av Gibraltarstredet. Jeg møtte derfor opp i Den engelske Ambassade i Oslo for å få visum for en dag til Gibraltar. Da jeg fikk beskjed om å skaffe attest for «god nasjonal holdning», måtte jeg selvsagt la hele greia fare, da jeg jo stod i politiets kartotek som dømt til 5 måneders fengsel for passivt medlemskap i N.S. (etter først å ha sittet i flere konsentrasjonsleirer som følge av en falsk og anonym anmeldelse tilsvarende tid for noe som jeg ikke hadde noe kjennskap til).

Kameratklubben

1960

Kameratklubben hadde et vellykket møte torsdag 29. september, hvor H. Franklin Knudsen holdt et inspirerende foredrag, som blev påhørt med stor interesse, og lønnet med kraftig håndklapp. — Formannen oberst Konrad Sundlo rettet en varm takk til foredragsholderen.

Klubben besluttet å holde et Julefestmøte primo desember, hvor damer får anledning til å delta. Styret oppnevner et arrangementsutvalg, hvor minst 2 damer deltar. Programmet og datoen for julefestmøtet blir gjort kjent for medlemmene i god tid.

Under det selskapelige samvær, beriket Karl Holter de tilstedeværende medl. med å fremsi på sin kraftige og følsomme måte dikt av Nils Collett Vogt.

Sekr.

Etter å ha syklet gjennom Danmark, Tyskland, Frankrike, Portugal og Spanien, kom jeg omsider til grensen Spanien/Gibraltar. Det viste seg at det ikke var noen vanskelighet med å få tillatelse til transit gjennom Gibraltar.

Jeg gjør merksam på at det slettes ikke var spørsmål om attest for «god nasjonal holdning» for å få visum til Spanien, Portugal, Østerrike, Jugoslavia, Hellas og Tyrkiet.

Alf Gleng

To slags vurderinger

En kronikør i Arbeiderbladet, Jan Tystad gir bladet harde ord fordi det «er taus når det gjelder torturen og politikken som vår NATO-partner Frankrike fører i Algerie.» Og så spør han om vi har «solgt våre idealer for dollar og NATO-beskyttelse.»

Arbeiderbladet selv avviser i et forord indignert denne påstand og forteller at det «de siste årene har hatt en rekke store oppslag og skarpe protester på lederplass.»

De av våre lesere som også leser Arbeiderbladet har kanskje trukket visse sammenligninger mellom det «oppslag» bladet gir de oppkokte tyve år gamle tyske brudd på menneskeligheten i forbindelse med det evige sirkus med saker mot folk som allerede er dømt før og har sonet sin straff i Sovjet-samveldet og andre steder og bladets reaksjon når det gjelder de dagsaktuelle franske forbrytelser som pågår fremdeles og som altså er av aktuell interesse for menneskeligheten. Vi skulle tro at kronikøren har adskillig rett i dette.

Men litt komisk virker det jo når han selv for å få regnestykket til å gå opp forteller oss at de franske torturister i Algerie «er tidligere gestapister som har dyktig utdannelse og rutine i «faget»!

Stort lenger kan en vel ikke drive det i komisk hykleri og selvbedrag.

RASEFORHERLIGELSE i VG

Det er ikke populært å snakke om rasespørsmål i dette land, hvor en iallfall teoretisk er mere begeistret for alleslags fremmede og fargede fugler enn de egne, og hvor en i skrift og tale forherliger raseblanding og en fremtidig lapskausverden. Og så må en da foreta visse omskrivninger når en imellom sier fornuftige ting. Oberst Erik Qvam sier det slik i en artikkel i VG: «Det kan ikke være delte meninger om at det (vårt folks «evige interesse») er å bevare vår lille folkegruppes eksistens gjennom de store kriser.»

Vi er naturligvis enige, men fysj og fysj for «nynazisme»!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Triste fremtidsperspektiver

Norges stilling i en eventuell kommende krig mellom USA og Sovjetsamveldet opptar naturlig nok tankene mere og mere. Det har allerede ført til en mindre sprengning av Arbeiderpartiet, hvor kretsen omkring Orientering er blitt satt utenfor av de håndfaste meningsforvaltere i partiledelsen. Og det kommer nok til å sprekke mere i forbindelse med dette spørsmål, som er det aller viktigste vi noen gang har hatt i norsk politikk.

Det er bare beklagelig at problemet ikke stilles riktig. Det er nemlig her ikke bare to alternativer: enten å underkaste seg Sovjet eller å underkaste seg USA. Det finnes et tredje: å gjenreise det Europa barbarene ødela i 1945, å gjøre det sterkt og enig og skikket til selv å kunne vareta sine egne interesser, rustet med konvensjonelle våpen — og eventuelt taktiske atomvåpen — til å kunne forsvare sin frihet og sin kultur. Hverken den russiske kommunisme eller den like vesensfremmede amerikanisme byr på tillokkende fremtidsvyer sett fra et europeisk standpunkt.

Men også i denne feilkjørte debatt om alvorlige problemer kommer det frem synspunkter som er av betydelig interesse. Vi har således notert oss en artikkel av oberst Erik Qvam i VG om «Norges Forsvar». Vi synes ikke oberstens konklusjon svarer til premissene, men det forhindrer ikke at han sier kloke og treffende ting.

Når en betenker at Norge har koblet sin fremtid til den amerikanske NATO-allianse og dermed som randstat har sikret seg orkesterplass i en kommende krig, så er det direkte forferdende å lese den situasjonsbedømmelse som obersten trekker opp — vel ikke uten å ha en viss inside information. Han peker på at russerne er totalt overlegne når det gjelder konvensjonelle våpen, og fortsetter: «Således disponerer russerne på Kola-kysten overlegne sjø-, land- og luftstyrker som alltid er klar til innsetting, bl. a. 8 divisjoner. Det vil være enklere for russiske transportere å landsette på norskekysten helt syd til Stavanger, enn det var for tyskerne å landsette i 1940. Russernes overlegne luftstyrker kan dertil støtte angrep overalt i vårt land og foreta omfattende luftlandsettinger. På den annen side har våre allierte sterkt redusert sine muligheter til straks å gripe inn i en slik situasjon. Amerikanerne har redusert antall divisjoner fra 20 til 15. Britene har redusert sine muligheter enn mere ved å oppheve verneplikten. Til gjengjeld har begge satset på strategiske, kjernefysiske terrorvåpen.»

Her står det da rett ut at Norge ingen hjelp kan vente fra NATO, bortsett fra å bli bombet sønder og sammen av atombomber etter at russerne har okkupert landet.

Obersten sier mangt uhyre fornuftig om hvorledes vi på vår ensomme post bør basere vårt forsvar hvis vi skulle bli utsatt for et russisk angrep, men han forteller oss ikke hvorfor vi skal være med i dette NATO som ingen hjelp kan bringe oss — bare atombomber. Kan vi forsvare oss alene mot russerne i det NATO som ikke hjelper oss, så må vi vel kunne gjøre samme innsatsen også utenfor NATO. Og da har vi jo den ekstra chance at Sovjetsamveldet lar oss være ifred — iallfall i første omgang.

Og dette er ikke naive utopier fra vår side. Det er den politikk som Sverige fører og som Sveits fører, for bare å nevne noen. Og vi behøver såvisst ikke lære disse to land hvorledes en skal holde krigens redsler borte.

Ellers peker obersten på noe annet meget vesentlig. De som har ansvaret for den politikk som drives må ikke få anledning til å stikke av når katastrofen er der, slik som i 1940. «Vi må få lovbestemmelser som utvetydig fastslår at

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:
Porsgrunds Porselænsfabrik, Porsgrunn.

Rasch & Co. A/S, Fabrik für gummiertes u. Glanzpapier, Grønvold, Ø. Aker.

Øystein Ravner, kst. Staatsrat, Forsyningsdepartementet, Oslo.
Reichsbahnzentrale für den deutschen Reiseverkehr. Fr. Nansens pl. 9, Oslo.

Bjarne Rein, Radiovertretungen, Kirkegt. 30, Oslo.

A/S Webjørn Remen Eftf., Eisenwaren, Malerwaren, Kongens gt. 9, Trondheim.

Rheinmetall kontormaskiner A/S, Kongens gt. 15, Oslo.

Riddervold & Co. A/S, Werkzeug- u. techn. Agenturen, Harald Haarfagres gt. 10, Oslo.

A/S Rieber & Co., Pelzwerk, Leder, Gerbstoffe, Schuhe, Vognmannsgt. 44, Oslo.

G. C. Rieber & Co. A/S, Häute, Felle, Schuhe, Gerbstoffe engros, Bergen.

Generalkonsul Ellef Ringnes, Bauereimaschinenagentur, Fr. Nansens pl. 5, Oslo.

August Ringvold & Co. A/S, Leder- u. Schuhvertretungen, Jernbanegt. 7, Oslo.

Fernando Ringvold & Søn, Leder- u. Sohlengummiagentur, Havnelageret, oppg. C, Oslo.

alle skal være «i samme båt», at alle ansvarlige politikere og alle militære sjefer skal dele skjebne med sitt folk,» erklærer han.

Vi er absolutt og ubetinget enig i denne knusende kritikk over «de ansvarlige» i 1940. Kanskje slike lovbestemmelser også vil virke avkjølende på krigerske politikere.

FRONT MOT HETSEN

I disse dage da alle norske aviser gasser seg i panegyriske utgydelser om den film en tyskfødt jøde har fått laget sammen i Sveige og korsor seg over de tyske grusomheter som denne film skal «bevise», kan det være på sin plass å gjengi hva den svenske avis Göteborgs Stifts-Tidning skriver om denne film i en artikkel undertegnet Tertius 13. mai i år:

Just nu annonserar man om en film som skall visa tyska grymheter under det andra världskriget. Den skall vara sammensatt av autentiska filmer hittade av tyska arkiv. Vissa av dessa bilder lär också ha visats i TV och enligt en insändare kommit barn att visa ångestfenomen.

Här menar man sig nu ha svart på vitt, när det gäller att visa vad tyskarna gjorde. De har ju själva tagit filmerna och gömt dem i propagandasyfte. Men när det gäller bevisningskraften är det åtminstone skäl att ha i minnet, att det är mycket lätt att mixtra till det så att man förfalskar sanningen.

Man skulle t. ex. utan större möda kunna sätta samman en film, som med «autentiska» bilder visade svenska grymheter. Mycket materiell skulle man få från baltikernas utlämnande, men också från ungdomskravallren i Stockholm och från svenska arrestlokaler. Med lite fiffel vid tagningar, framkallningar och klippningar skulle det kunna bli en riktig «rysare» också för garvade thrillerhabituéer.

Ännu lättare skulle det vara att ur existerande filmarkiv i våra grannländer få fram filmer som visa vilka grymheter som begåtts. Här-omdagen lästes i en norsk tidning en viktig tankeställare rörande behandlingen av «landssvikere». Där påvisades hur man gick fram vid sidan av lagen och hur privat god-

tycklighet och folklig hämndlystnad tok makten över juridisk sakkunnskap och rättskänsla. Det var alltför många privata hämndeaktioner, som ledde till att folk, som inte förtjänat det blevo fräntagna egendom, mänskliga rättigheter och t.o.m. livet. Grymhet och sadism kom att präglade «rättsuppgörelsen».

Och alla vet hur lätt det skulle vara att få fram en verkligt «grym» film om man satte ihop bilder från fransmännens behandling av invånare i Algeriet eller USA's behandling av japaner, för att nu inte nämna ryssernas framfart i Ungern och på andra ställen. Man skulle utan möda få fram lika skräckdrypande filmer som den man nu visar från Tyskland.

Men vad tjänar det till att göra så? Borde vårt folk inte slippa att matas med grymheter som kan uppväcka perversa anlag både hos den ene och den andre?

Här pågår också ett arbete för folkkörsoning. När det gäller Norden är man angelägen att ur historieböckerna rensa ut allt som kan sára, ofta kanske på ett alltför överkänsligt sätt. Det skämmer ju inte vänskapen att man förut har gnabbats. Ofta kan den vänskap vara starkast som vunnits i envig.

Men det är en god tendens att man nu vill undvika sårande påminnelser om det som varit. Så skulle det vara inte bara i inre nordiska sammanhang utan också när det gäller umgänget med övriga länder i världen.

Det är ett brott mot all humanitet och fredssträvan att hålla på med hetsen mot Tyskland.

Mannlig Anne Frank

Så god forretning var Anne Franks dagbok i alle dens varianter at den nå har fått en efterfølger. Penger lukter som kjent ikke. Det er Dreyers Forlag — det som ifjor utgav «Anne Franks eventyr», som også har tatt seg av fortsettelsen. Men la oss gi ordet til FRIHETEN, alle tidertrykkede og mishandlede forsvarer (på denne side av jern-teppet): «Dagboken er skrevet av David Rubinowicz og er en 14-årig jødisk gutts enkle skildring av begivenhetene i den polske landsbyen hvor han bodde inntil han høsten 1942 ble sendt til utryddelsesleiren i Treblinka, der 800.000 jøder mistet livet i løpet av noen få måneder.» Vi får håpe at fedre og forfattere og medhjelpere ikke ryker udi hår etterpå som da det gjaldt Anne Franks produksjon.

BODØ FLYPLASS

For en tid siden ble der fremsatt et forslag om å samle inn penger til å reise en statue av kong Håkon VII ved den russiske grense i Finmark til advarsel mot pågang fra den kant.

Forslaget, som ble sterkt anbefalt, gikk igjen i pressen ute i verden. Bl. a. hadde Nassau County Post ovenstående tegning, hvorledes man tenkte seg statuen med kongen i full vikingmundering endog med fullskjegg, som han bar da han drog ut i ledning i Vesterveg fra samme landsdel for å legge Kvernbit i gullstandardens rette vektskål.

Senere har man ikke hørt mer om saken, men hvis pengene nu er kommet inn burde vel statuen, som forholdene har utviklet seg, heller reises på Bodø Flyplass.

Gambrinus.

«Bak kulissene»

Frankrikes sammenbrudd

En tidsalder går tilgrunne

Møtesalen i deputertkamret fylles hurtig, men uten den vanlige larm med tilrop og hilser, som ellers fyller ut tiden til møtet åpnes. Stemningen er trykket, det virker nesten som et hus hvor det ligger en alvorlig syk, som man ikke vet om vil oppleve morgendagen. Plutselig stilner også den dempede samtale, og en isende taushet omgir den deputerte som nå kommer inn i salen: det er den tidligere luftfartsminister i folkefrontregjeringen, Pierre Cot, som man gir hovedskylden for de miserable tilstande i luftflåten. Men ingen retter noen bebreidelser mot ham, hvor utfordrende han enn ser ut over forsamlingen da han inntar sin plass.

Nå går ministerpresident Paul Reynaud opp til talerstolen. Det er intet å merke på ham — han ser ut som vanlig: energisk og fattet, men hans kyniske smil er forsvunnet. Med sin iskalde stemme leser han opp talen: «Jeg har lite å si dere. Siden kamret gikk fra hverandre siste gang, har Tyskland bestemt seg for å spille ut sin siste trumf — Den tyske armé har sloppet løs alle sine ødeleggende krefter mot hengslet i vår front. Vi innses med full bevissthet faren. Vi vet at de dage, uker, måneder som nå kommer vil bestemme fremtiden i århundrer. Men ingen vake forhåpninger, ingen unyttige ord: våre soldater kjemper, timene koster fransk blod. Den tid vi går imøte vil ikke ha noe tilfelles med den vi har bak oss. Vi vil bli tvunget til forholdsregler som bare i går ville ha forekommet revolusjonære. Vi må kanskje skifte metoder, kanskje menn. For enhver svikt gis det bare én soning: døden. Det dreier seg bare om en eneste sak: vi må holde liv i Frankrike.»

Tordnende bifall fyller salen. De deputerte har reist seg og klapper lenge mens de står. Men innvendig tenker alle bestyrtet:

Edouard Herriot

Daladier besøkte fronten mens han ennå var krigsminister da de første meldinger om det tyske angrep kom.

«Hva vil det si å skifte metoder? Betyr det diktaturet? Og hva vil det si å skifte menn? Er du kanskje blant dem som skal skiftes ut?!»

Også ministrene på regjeringssbenken har reist seg, også forsvars- og krigsminister Daladier, og også han klapper bifallende til ordene om at mennene må skiftes ut.

Nå reiser kamrets president seg, han som ennå troner over talerpulten. Det er herr Herriot, den forfengelige, oppblåste mann, som skjuler i patetiske talemåter at han intet har å si. Også han tilhører de tidens spøkelser om hvem Reynaud har sagt at de er ferdige og ikke mere vil vende tilbake — men det har han ikke forstått, og for å komme frem i forgrunnen igjen retter han en hilsen til Frankrikes forbundsfeller. Så uttrykker han med hulkende stemme sin høyaktelse for frontsoldatene — og igjen reiser de deputerte seg. «Frankrike følger», så orgler kamrets president Herriot av fullt bryst «denne prøvelses tragikk og storhet. Frankrike vil vise seg like verdig sin store fortid som sin fremtid!»

Møtet er slutt. Da man gikk fra hverandre for tre uker siden, i april, da var man sikre og nesten tilfredse, da hadde man ennå hengitt seg til det politiske intrigespill. Nå presser frykten for det som vil komme strupene sammen, og i korridorer og rum utenfor møtesalen står de deputerte i grupper og diskuterer hviskende stillingen. Klokken er halv seks om ettermiddagen. Hva vil der skje i morgen? Og i overimorgen?

Men i løpet av 17. mai er stemningen blitt bedre. De falske meldinger i Radio Paris har gjort sin virkning. Man har avfunnet seg med at tyskerne er i Sedan — den franske hær har bare trukket seg litt tilbake, men

den vil gå frem igjen. Slik var det jo i verdenskrigen også, sier folk. Det så jo bedrøvelig ut da, men så kom vendepunktet ved Marne! Også Reynaud ser mere optimistisk på situasjonen — men da får han en melding fra øverstkommanderende Gamelin. Hans ubevegelige ansikt blir som forstenet da han leser: «En motorisert tysk kolonne rykker frem mot Laon. Jeg kan bare innestå for Paris' sikkerhet for i morgen 18. mai og natten til 19. mai. Gamelin.»

ANDEPAUSEN

18. mai 1940. Paris ånder opp igjen. Tyskerne gikk løs på Laon, det vil si at de allerede stod 120 kilometer fra Paris — men nå kommer det seg! De har bøyet av mot kysten, de lar Paris tilvenstre ligge der. Det blir klart for de innsiktsfulle hva dette betyr — det dristige foretagende tar sikte på å omringe hele den franske nordarmé og de engelske og belgiske divisjoner, og å rive opp hele den franske front — det vil hvis det lykkes være begynnelsen til enden for Frankrike — men pariserne ser ikke så langt. «De» kommer ikke og det er hovedsaken — — —

Også for ministerpresident Reynaud betyr det en andepause. Men han må utnytte den, han må utnytte den til det ytterste. Denne Gamelin må vekk, denne

(Forts. side 7)

Oberst Konrad Sundlo:

En verden av svindel

«Med brudd fra iår på Jer ed fra ifjor har I gjødet historiens mark»

Der tales i disse dager meget om avrustning og fred. Der tales forskrekkelig meget om disse ting. Derimot er der ikke noen som peker på at vår tids mennesker med sin økende kriminalitet, sin økende fiendtlige innstilling overfor kristendommen, sin økende nydelsessyke, økende intoleranse og økende uhederlighet aldeles ikke har de karaktertrekk som gjør avrustning, fred og koselig sameksistens mulig.

Vi lever alle i en verden av svindel. Vi vet alle at bakom jernteppet fins der ikke annet enn fillete mordere som tørster etter vårt blod og de bakom jernteppet vet at vi her i Vesten velter oss i gods og gull som vi har stjålet fra de stakkars arbeiderne. Denne oppfatning er skapt av den moderne nyhetstjeneste som former massen etter sitt ønske ved hjelp av paroler. Avisene f.eks.: I overskriftene står alt som trengs for å lage opinion, for overskriftene slukes av de fleste kritikkloest som metanolspritt, kompass-spirit, saltsyre og lut, noe man aldri får ei bikkje til. For den snuser og gransker, mens en bråte mennesker bare lukker øya og sluker.

Det er naturligvis en stiv påstand å si at vår tids menneskehet er preget av uhederlighet. Men la oss ta en titt på Franklin D. Roosevelt som sitter i bronse på Skansen i Oslo og virker så inderlig fornøyet. Var han en hederlig mann? Småhederlig ja, men i de store ting?

Det er bare å ramse opp av historien:

Da engelskmennene hadde rømmet Dunkerque og mistet mesteparten av sitt materiell, bad de USA om hjelp, men kunne ikke få noen da USA på den tid var nøytralt. Men president Roosevelt fant på råd, for hva har man jurister til? Hans sakkyndige rottet frem en gammel forordning som muliggjorde at det offisielle USA kunne selge våpen og ammunisjon til private. Dette ble gjort. Private firmaer kjøpte av USA og solgte videre til England 900 ka-

noner, 80,000 maskingeværer og 2 millioner rifler, noe som fikk den engelske hær på beina igjen. Og USA hadde vært nøytralt, ikke sant? Salget hindret iallfall ikke at president Roosevelts generalstabs-sjef Georg C. Marshall — som hadde ordnet med salget — i 1955 fikk Nobels fredspris, mens McCarthy som hadde gjort oppmerksom på Marshalls underlige gjerninger døde som en foraktet mann.

Når det gjelder uhederlig nøytralitet, kjenner vi jo alle til Winston Churchills holdning i 1940, da han sammen med sine franske venner brøt vårt lands nøytralitet ved sine mineutlegginger og derved skaffet oss tyskerne på halsen. Mindre kjent er hans opptreden mot hans franske venner:

Etter Frankrikes sammenbrudd sommeren 1940 utnevnte statspresident Lebrun den gamle marsjal Philippe Pétain til sjef for regjeringen. Da marsjallen viste tegn til å ville samarbeide med tyskerne, ble Churchill urolig og grep inn.

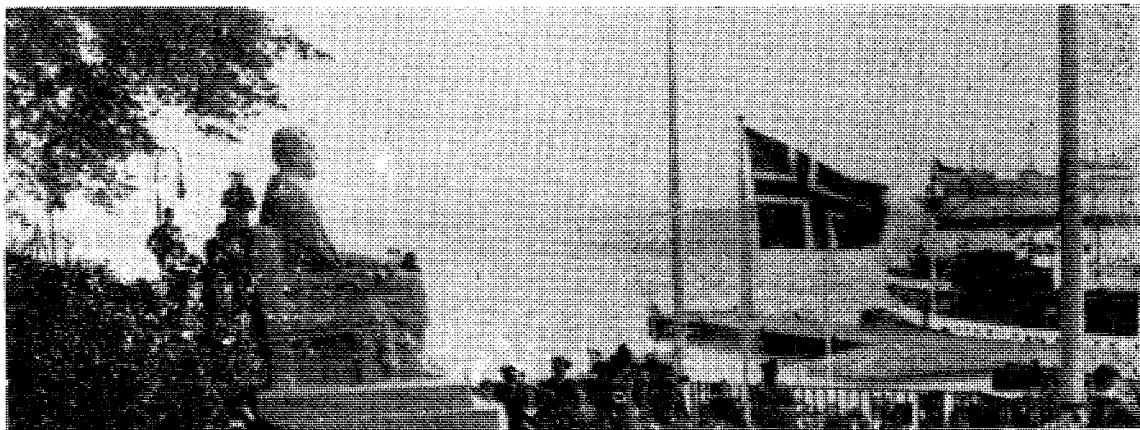
Kort etter midnatt 5. juli overfalt flere tusen britiske sjøfolk de franske flåteenheter som lå i Plymouth og Portsmouth. Overfallet var vellykket, så franskmennene mistet slagskipene Paris, Courbet, Lorraine, 3 kryssere, en del U-båter og omtrent to hundre mindre fartøyer. En del av disse fartøyene var dog tidligere i Alexandria blitt overlatt til engelskmennene frivillig.

Overfallsaksjonen bar navnet «Catapult».

Så tok Churchill seg av den franske flåteavdelingen som lå utenfor kysten av Nord-Afrika (Mers el Kibir). Den bestod av slagskipene Dunkerque, Strasbourg, Bretagne, Provence, et hangarskip, 6 jagere og noen torpedo- og ubåter. Admiral Sir James Sommerville fikk ordre om med sin flåte å senke den intet ondt anende franske styrken.

Det tjener til den britiske

Forts. side 7

Franklin D. Roosevelt som sitter i bronse på Skansen i Oslo.

Arminius:

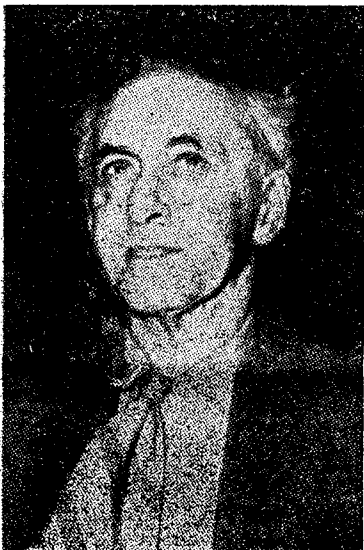
Kampen om Russland

Verdenszionismen arbeider for å gjenvinne maktposisjonen i revolusjonens land

Vil først en tredje verdenskrig bringe dem til målet?

I et telegram fra New York 2. oktober, som pussig nok bare VG av Oslo-avisene har trykket, heter det at Den jødiske Arbeiderkomité — hva nå det måtte være for noe — har sendt ut et kommuniqué hvori det hevdes at Krustsjovs beskyldninger fra FN's talerstol mot USA for rasediskriminering bare ble fremsatt for å dekke over «den nedverdiggende behandling minoritetsgrupper er utsatt for i Sovjet».

Efter først å ha nevnt at jødene ikke er særlig velsette mange steder i USA heller, men at myndighetene der hjelper dem på alle måter, fortsetter kommuniquéet: Men de tragiske rapporter vi får fra Sovjet, gjør det klart at jøder der langtfra får noen støtte fra myndighetene, og det er dypt bittert å erfare at jødisk ungdom blir sterkt diskriminert i Sovjets høyere læreanstalter. De som viser helt særegne evner, får sjansen til høyere utdannelse, men må da fornekte både sin familie og sin tro». Til nærmere utdypning av dette telegram, vil etterfølgende artikkel av Arminius sikkert bli lest med interesse.

Ilja Ehrenburg, hvis uttalelser til senator Porter nevnes i denne artikkel.

Jeg har tidligere vært inne på den kamp som synes å gå bak kulissene i dagens

Russland — en kamp som står mellom de gammeltroende kommunister, som fremdeles bygger slavisk på doktriner og retningslinjer fra den gang den russiske kommunisme var i hendene på de intellektuelle jøder som stod bak revolusjonen, og den nyere nasjonalkommunistiske garde. Allerede i siste del av Stalins styre tegnet disse fronter seg av, og de er like synlige under Krustsjov.

I denne forbindelse er det interessant å merke seg hva Aase Lionæs skriver i en kronikk i Arbeiderbladet etter å ha deltatt i en konferanse i Paris 14. og 15. september, som drøftet jødene stilling i Sovjetsamveldet og krevet bedring av jødene stilling i dette land.

Kronikøren skriver at «etter krigen er bildet (for jødene) endret totalt. I årene

Den jødiske litterat William S. Schlamm opptre som krigshisser i Vest-Tyskland.

fra 1948 til 1952 ble de jødiske skoler, teatre og synagoger stengt, mange jødiske forfattere og kunstnere deportert og skutt. — Denne antisemittiske bølge kulminerte like før Stalins død i 1953 med aksjonen mot de jødiske leger. På den 20. kongress, hvor Krustsjov la alle Stalins overgrep fram for verden, fortiet han imidlertid den antisemittiske side av saken. Og selv om en rekke fengslede jøder er blitt frigitt og har fått oppreisning, så har Krustsjov ikke åpnet de jødiske skoler og teatre eller frigitt de kneblede jødiske aviser. Mens man på flere områder av livet i Sovjet-Samveldet etter Stalins død kan spore en liberaliserings tendens, så fortsetter man diskrimineringen mot jødene som en nasjonal minoritet».

Og meningen med dette møtet i Paris hvor alle prosemittene samlet seg, var altså da å ile zionistene i Sovjetsamveldet til hjelp, å støtte opp om gammelkommunistene mot dagens styre og igjen bringe den russiske kommunisme under kontroll av de internasjonale krefter.

Men også i andre publikasjoner kommer kampen om Russland klart frem. Jeg nevner i denne forbindelse en artikkel i en avis som utkommer på russisk i Paris og som heter «Russkoje Voskresenje» for 18. juni i år. Artikkelen beskjeftiger seg med en interparlamentarisk kongress som var blitt holdt i Stockholm og hvor den ille beryktede forfatter av jødisk avstamning Ilja Ehrenburg var til stede. Under denne kongress hadde Ehrenburg uttalt seg nedsettende om Krustsjovs opptreden på «toppkonferansen» i Paris til den amerikanske delegat Charles Porter. Ehrenburg gav også ut-

Ports. side 6

Marskalk Malinovski

En erindring fra første verdenskrig

Paris (Euroform)

En ny figur, iallfall for Vesten — trådte frem på scenen under det russiske sirkus i Paris: marskalk Malinovski, og det i en uniform som minnet om tsaristiske tradisjoner — rød uniformsjakke med blå bukser og derover feltmessig khaki. Brystet fylt av en rekke kjeder, hvori utmerkelser av alle slags glimt og glitret. Gullomrandet høy lue. Og denne marskalk slapp ikke Krustsjov av syne. Han var over alt og den russiske fører sa en gang halvt i spøk, halvt i alvor: «Jeg måtte ta med meg Malinovski for at han kan beskytte meg mot Macmillans forhandlingskunster».

Malinovski satt ved siden av Krustsjov da denne holdt sin store angrepstale mot Vesten og lettet ikke engang på et øyenbryn. Men han følte med hvert ord sjefen sa sin egen betydning stige, slik som enhver militær ville gjøre det når han hørte truende krigsrop. Hvem vet, slik kan han ha tenkt, kanskje vil jeg allerede i morgen ha makten i hende.

Malinovski er en landsmann av Krustsjov: han stammer, som denne, fra en landsby i nærheten av den ukrainske hovedstad Kiev. Som 18-åring gikk han frivillig inn i den keiserlige russiske armé for å delta i krigen mot Tyskland. Tilfellet ville at Malinovski ble satt i en liten russisk avdeling i bataljonsstyrke, som av propagandamessige grunner, for å demonstrere den vest-østlige krigsallianse, dukket opp på Vestfronten.

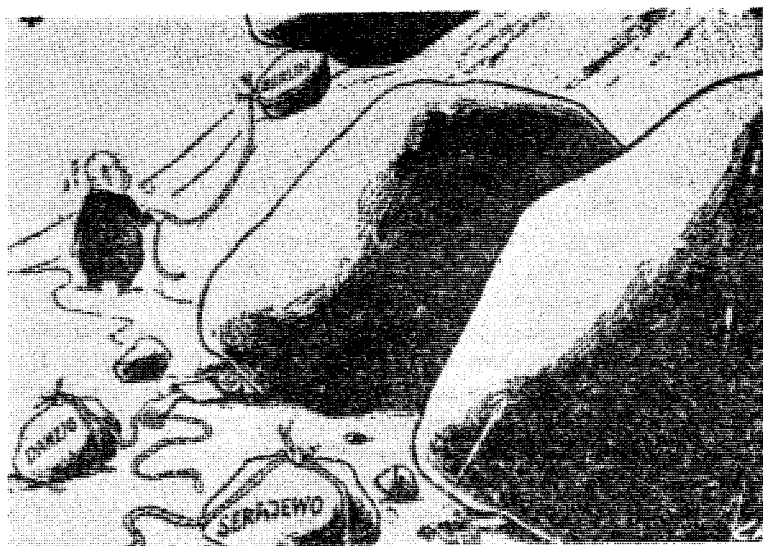
I året 1917 gjorde de russiske soldater på Vestfronten mytteri: til å begynne med var det en kommunistisk manifestasjon, men da russerne

Den amerikanske tegner Emeric Kelen som har laget denne berømte og ofte gjengitte tegning skriver at han aldri har sett et ansikt med så mange tegn på rå styrke som Malinovskis. I sammenligning med ham ser Tito ut som oppvarmet hønsesefrikassé.

hørte hjemmefra at krigen der var forbi, stillet også ikke-kommunistene seg solidariske. Blant førerne for disse «nasjonale» russere, som de selv kalte seg, var også bondesønnen Malinovski. De franske myndigheter grep inn og kastet Malinovski i fengsel. Til slutt ble han løslatt, etter at han hadde lovet å understøtte hvilterusserne. Før marskalk Malinovski ved siden av den russiske regjeringssjef 43 år etter gjenså Frankrike var det siste han så av landet en fransk fengselselle. Malinovski overlevet. Han understøttet først «de hvite», hvor han tjenestgjorde i arméen til den ukrainske hetman Skoropadsky til han gikk over til den røde armé og der kunne glede seg over Trotskys særlige

En, to — — og tre?

Bak verdensbegivenhetene er det hemmelige krefter på spill, den internasjonale storfinans, våpenindustrien og internasjonale sammensvergelses av forskjellig art. Denne tegning viser på en treffende måte hvorledes fellen settes for de statsmenn som skal rammes. To ganger har Tyskland gått i denne felle og her ser en åttet lagt ut for Russlands Krustsjov. Det er mot disse krefter vi alle burde forene oss uansett ideologier.

Jødene dominerte fullstendig Sovjetsamveldet helt opp til verdenskrigen. Bildet viser en samtale i Kreml. Fra venstre Lenin, Bucharin, Sinovjev. I forgrunnen Paul Levi, som dengang var leder av det tyske kommunistparti. Bildet er hentet fra Sündermanns bok «Das Erbe des falschen Propheten».

Kampen om Russland —

(Forts. fra side 5).

trykk for at han ikke bare talte på egne vegne.

Det er Porter selv som har berettet dette, og han fortalte videre at Ehrenburg hadde pekt på den vanskelige stilling Krustsjov var kommet i likeoverfor sine «kolleger» i Kreml som følge av historien med «U—2». Han har tydeligvis fått bebreidelser i Sentralkomiteen for sin sjakring med «de amerikanske imperialister».

Og så spør bladet hvis spill det er Ehrenburg nå spiller, når han sier dette på et tidspunkt da hele det sovjetiske propagandaapparat bemøyer seg med å fremstille for all verden den store enighet i Sovjetsamveldet når det gjelder regjeringens opptreden vis à vis «de amerikanske provokatorer». Forklaringen finnes kanskje, sier bladet, når en også noterer seg at fru Ehrenburg — demonstrativt deltok i forfatteren Pasternaks begravelse. Sees disse to ting sammen, så har Ehrenburg hermed tydelig tilkjennegitt en opposisjonell innstilling.

Men dette betyr igjen at opposisjonen må være meget sterk, for Ekrenburg er ikke den mann som eksponerer seg i en farlig situasjon. Han har reddet seg gjennom alle utrenskninger og har sikkert også denne gang regnet ut at han risikerer mindre ved å distansere seg lett fra dagens russiske politikk enn ved å tie stille.

Av dette kan man imidlertid også slutte hvor anderledes forholdene i Russland er i dag enn under Stalins styre. Det ville den gang overhodet vært utenkelig å foreta seg denslags ting uten omgående å miste livet.

En ikke mindre interessant notis, som utfyller dette, finnes i nr. 7 av avisen «Prawo-slawna Rusj», som utkommer i Amerika. Denne notis lyder slik:

«I avisen «Russkaya Mysl» for 27. februar 1960 er det en artikkel av A. Kramarovski om hans sammenkomst i Israel med en nyankommet fra Sovjetsamveldet. Kramarovski spurte denne jøde som var

(Forts. fra side 5)

gunst. Det var begynnelsen til hans karriere. Under Stalin overlevet han alle «utrenskninger». Ved krigsutbruddet kommanderte han et armékorps, senere en hel armé. Mens Krustsjov hadde den ukrainske sivilforvaltning under seg, kommanderte Malinovski felttoget i Ukraina. Begge er kjent i Russland som «helter fra Stalingrad» og det er sikkert mere enn et tilfelle at de opptrådte sammen i Paris i det øyeblikk da skyene over Europa trakk seg sammen til en ny kald krig.

kommet til Israel fra Sovjetsamveldet: «Seirer verdenskommunismen?» Svaret lød: «Nei! Verdenskommunismen er i tilbakegang. Den dør og det er mange grunner til det, hovedsakelig oppstandene i Ungarn og Tibet, og Krustsjovs forestilling overfor USA. Kina bidrar også til det. India forlater allerede sin nøytralitet og tar stilling med den fri verden. At Kreml på sin side fortsatt vil begå feil er jeg overbevist om. Glem ikke at rundt omkring Kreml er «våre folk», som vil utnytte disse feil.»

Dette sier jo klart at zionister og trotskister fremdeles sitter i innflytelsesrike stillinger og bare venter på anledning til å felle Krustsjov og de nasjonale russiske elementer. Disse internasjonale krefter forsøker å knytte det gamle bånd med sine internasjonale brødre på den annen side av Atlanterhavet for igjen å skaffe verdenszionismen den hele og fulle makt over mennesker og stater. Og her ligger den store fare for verden i dag: Som det siste middel i denne kamp, som er av avgjørende betydning for disse maktstrebende krefter, vil de visselig ikke betenke seg på å slippe krigen løs, slik de gjorde mot Hitler og Tyskland i 1940.

På den annen side tyder disse hendelser som det her er berettet om på at de zionistisk-trotskistiske krefter i Russland allerede føler seg temmelig sterke og at Krustsjov fører en vanskelig tofrontskrig. Det var Pasternak som litterært i boken «Dr. Shivago» gav signalet til fremrykningen mot Krustsjov. Den demonstrative opptreden av fru Ehrenburg ved å delta i Pasternaks begravelse var et nytt fremstøt, og Ehrenburgs uttalelser til den kjente zionistvenn Porter fortsetter aksjonen.

I denne forbindelse er det også interessant å merke seg den rolle den jødiske litterat William S. Schlamm spiller som krigshisser i Vest-Tyskland. For en kan kanskje regne med at bryter den krig ut som nå forberedes — og hvor Norge også har fått seg tildelt sin rolle — så regner «våre folk» slik som engang mot tsaren med å «organisere nederlaget».

I dag finnes det ikke en eneste jøde blant de herskende i Kreml, men de er i en vanskelig stilling fordi zionistene har anbragt sine folk på ildsfarlige steder uten for selve Sovjetsamveldet, blant annet i Øst-Tyskland. Derfra hisser og raser de mot «nazismen» i Vest-Tyskland i et forsøk på å utløse krigen. Jeg nevner her en del innflytelsesrike zionister og trotskister i

Pankow: Albet Norden, medlem av og sekretær i SED's politiske byrå, Hanna Wolf, leder av SED's partiets sentralskole, Herrmann Axen, sjefredaktør for SED's partiavis «Neues Deutschland», Alexander Abusch, undervisningsminister, Witowski, viseformann i plan-kommisjonen, Herbert Grünstein, statssekretær i innenriksdepartementet, Max Friedmann, President for Wirtschafts-Institut, G. Krauss, form. i journalistforbundet, Deba Wieland, leder for det statlige pressebyrå ADN.

Disse trotskister og fanatiske zionister arbeider av alle krefter for å øke motsetningen til Vest-Tyskland og å skape en atmosfære slik at geværene en dag går av av seg selv.

Første verdenskrig skaffet zionistene Balfourdeklarasjonen, omveltningen i Russland og opprettelsen av krigskommunismen under Trotski (Leiba Braunstein) og hans jødiske kamphjelpere, samt ødeleggelsen av det tyske keiserrike og tvangsetableringen av Weimarrepublikken.

Men disse resultate begynte å gli ut av hendene på zionistene. Den langsomme erobring av Palestina vekket den sovende arabiske nasjonalisme. I Russland knekket Stalin Trotskys makt. Det kommunistiske slagord om «arbeider- og bonderegjeringen», som i sin tid var blitt brukt av de jødiske revolusjonære mot tsaren, vendte seg nå mot dem selv. Sønner av russiske bønder og arbeidere fortrente jødene fra lederstillingene. I Tyskland styrtet det arbeidende folks revolusjon under Hitler Weimarrepublikken og det førte til at verdenszionismen mistet sitt tak på dette land.

Disse forskjellige motkrefter fant hverandre imidlertid ikke. Verdenszionismen krevet stormende krigen mot Tyskland og den nåddde sitt mål: den fullstendige slavebinding av Tyskland. Annen verdenskrig bragte likeledes zionismen opprettelsen av staten Israel, nederlaget for de forbundne arabiske stater i 1948 og den tyranniske herskelse av verdensopinionen. Hvor total denne er, viser tilfellet Eichmann best, hvor det praktisk talt ikke hver seg en røst i verden mot Israels grove folkerettsbrudd.

Etter krigen har Stalins arvtager Krustsjov sjaltet ut zionismens og trotskismens fremste representant i Russland Lazar Kaganovitsj og hans tilhengere, og han har også ydet den forente arabiske republikk hjelp i dens kamp mot de israelske overgrep.

Under disse omstendigheter er det å frykte for at verdenszionismen med den uhyggelige makt den har over den

Nydemokratenes maktmisbruk —

(Forts. fra s. 1).

net seg de maktusurperende flertallspolitikkere i den nye form for enevoldsstat. For falsk slår alltid sin herre på hals.

At ingen får rett lenger ved en norsk domstol, iallfall ikke når en kommer til Høyesterett, hvis et slikt resultat er i strid med hva makthaverne ønsker, er noe mange har høstet bitre erfaringer for etter at vårt rettsvesen ble ødelagt i årene etter 1945. Det er ingen trøst for alle disse som er fratatt sin rettsbeskyttelse vis a vis stat og styrende å lese justisministerens garantierklæring for de partibundne dommere han selv og hans partifeller har utnevnt. Men det er et lite lys i mørket at han gir oss lov til iallfall å nevne disse ting ved sitt rette navn, fordi han bekjenner seg til det fri ord, og ikke mobiliserer makthaverens andre maktmiddel — påtalemyndighet og politi.

Det politi som på makthaverens bud stikker sine neser i politiske affærer og bruker sine batonger til annet enn å beskytte den alminnelige borgers person og eiendom, er ikke populært i noe land. Og det gjelder uansett om en legger noe odios i betegnelsene når det gjelder misliebige styres polit, mens en lovpriser det egne styres. For når alt komme til alt, så er statspoliti, overvåkingspoliti, landssvikpoliti, Gestapo, GPU og hva det nå heter alt sammen, grener på det samme treet og det instrument som skal sikre makthaverne. Det er ingen grunn til å blande kortene, og det er ingen grunn til å sette en demokratisk krone på noe som i sitt hele vesen er udemokratisk.

Slikt politi er naturligvis nødvendig i virkelige krisesituasjoner, men så er da heller ikke partidemokratiet brukbart som styreform i slike situasjoner. De mest kjempetore og selvtilfredse partidemokrater er også alltid de som hurtigst og mest lett-vint kaster demokratiet over

offentlige mening i alle land og over alle regjeringer, kan tenke på å utløse den tredje verdenskrig, den som de håper endelig skal føre dem til målet: den omveltning i Russland som skal skaffe dem det hele og endelige verdensherredømme.

Ut fra disse uhyggelige muligheter er det vi også må ta vårt standpunkt i dagens strid. Og det er i sannhet vanskelig fordi følelser og fornuft her kommer i konflikt.

Arminius.

bord når det røyner på. Og en god prøve på virkelig demokrati er den moderasjon de styrende viser når det gjelder bruken av politiet på politisk basis.

Ut fra slike betraktninger er den norske kongelige resolusjon om utvidet myndighet for politiet til brev- og telefonsensur et dårlig demokratisk varsel. Og når en tenker på den beredskapslov som selv Dagbladet har fått i vrangstrupen, så må det vel gå enhver god demokrat kalt nedover ryggen. For der gis regjeringen hånd- og halsrett over alle på et så ytterst flytende og tvilsomt grunnlag som at «krig truer». Da kan en fengsle folk uten lov og dom, og da kan en gjøre alt det en i menneskelighetens navn anklager diktaturstatene for. Da får makthaverens politifri bane. — —

Vi som én gang er blitt rammet av lignende tiltak og lignende maktutøvelse i forbindelse med overgrepene i 1945, er vel kanskje en slags sakkyndige på området og kan fortelle de medborgere som i 1945 applauderte for en slik form for politisk maktutøvelse, hva det i realiteten betyr. Vi kan jo fortelle det vi selv har opplevet om misshandling og brutalitet, om terror i fengsler og fangeleire, om den flom av inkompetente og rå hjelpere som myndighetene tok i bruk ved arrestasjoner og under fangebehandling, kort sagt om all den umenneskelighet det fører med seg å gi en ukontrollerbar myndighet over medmennesker til et upersonlig begrep som politi og rettsvesen, hvor det aldri er mulig å hale frem noen virkelig ansvarlige. Ial-fall når rettsvesenet også er undergravet.

Det norske politi opptrådte i mangt og meget anstendig i 1945 og utover. Naturligvis var det også der beklagelige unntagelser, men det var ikke det virkelige politi som plaget og misshandlet folk. Men på den annen side dekket politiet det som foregikk ved sin autoritet og den garanti enkelte blåøyede menneskevenner mente det gav for at alt gikk anstendig for seg. Det var i ly av denne korrekthet at alle de politisk og delvis kriminelt betente hjelpere som styrter til under slike forhold kunne drive sitt verk både under arrestasjoner og i fengslene. For dette politi var naturligvis så pliktoppfyllende overfor de høye styrende myndigheter at de bare gjorde honnør og lukket øynene til. Ingen våget naturligvis å si noe åpent. «Order is order» var mottoet, uansett hvor opprørt de en-

Sort Togo-general —

(Forts. fra s. 1)

en moderne stat. Både verdenskommunismen og verdensfinansmakten fisker i rørt vann og lar sine sorte marionetter danse — helt inn i Folkeforbundet.

Men likefullt krever alle disse hyklere som har gjort Afrika til Europas fiende istedenfor en forbundsfelle å få pådutte verden gode råd om hvorledes den sorte og hvite verden skal komme ut av det med hverandre. Ikke minst ser en dette i Sør-Afrika, hvor en krever at de hvite kolonister skal overlate makten og styret til de bantuer som er trengt inn nordfra og som er lite skikket til foreløpig å overta makt og ansvar trass i at de har fått en bedre utdannelse enn de innfødte i praktisk talt alle koloniområdene. Med noen unntagelser.

De som er gamle nok vil huske de alliertes hykleriske

kelte måtte være i sitt indre. Og så puttet de høflig og korrekt — hvis det falt seg så, — uskyldige mennesker i fengsel, forfulgte flyktende politiske misliebige med sine blodhunder, eller marsjerte opp i eksekusjonspelotongene på «rettsvesenets» bud.

Den som har opplevet dette, opplevet at ellers anstendige mennesker lot seg skyve inn i en slik umenneskelig holdning og lukket øynene til for urett og overgrep bare for ikke å miste jobben sin i en tid da det var jobber nok å få for enhver som ikke direkte hadde vært NS, den må bli forferdet over det enestående og ekle hyklari som presteres når norsk presse anklager tyske tjenestemenn og tysk politi for at de handlet likedan da det gjaldt å adlyde eller å miste livet.

Jeg har selv opplevet under en transport fra jernbanestasjonen, etter en utflukt i egen skap av vitne, å bli stående på gaten utenfor stasjonen sammen med et par sivillistede konstabler mens vi ventet på Svartemaja som skulle bringe oss tilbake til Ilebu. En av lassissene på Jernbanetorget var ikke klar over situasjonen og kom bort til oss for å bomme sigaretter eller penger eller hva det nå var for noe. I samme øyeblikk kom Svartemaja, og lassisen trakk seg skyndsomt tilbake. «Jeg skal ikke ha slik skyss jeg», sa han. «Nei», svarte den ene konstabel, «dette er bare for skikkelige folk».

Det er slikt som oppmuntrer en politisk fange og gjør at han ser med velvilje på hele politietaten, men når alt kommer til alt så var det jo politiet som overhodet gjorde hele uretten mulig og som gav den et visst skjær av lovdydighet og anstendighet.

Derfor er også slike lover som utvider politiets makt så

begrunnelse etter den første verdenskrig for å ta fra Tyskland dets kolonier. Det hadde vist seg uskikket til å drive kolonialpolitikk, het det, og så overtok de andre kolonimakter selv de tyske kolonier. Dette var en av Versaillestraktatens bitre frukter og en av de store krigsløgnen fra første verdenskrig, slik som også den siste etterfølges av en hær med slike løgner.

Det faktiske forhold er at Tyskland var den eneste makt som bestyrte sine kolonier slik at det ikke skapte hat mot den hvite mann, men vennskap og hengivenhet, så dypt rotfestet at en fremdeles etter nesten femti års forløp merker ettervirkningene.

De tyske kolonier i Afrika var Togo, Kamerun, Tysk Øst-Afrika og Tysk Sydvest-Afrika. Under første verdenskrig tok det de allierte nær fire år å erobre disse områder med våpenmakt, trass i at de var helt avskåret fra Tyskland. Forsvarskrigen ble ført vesentlig med innfødte tropper, og de forble trofaste mot Tyskland under hele krigen. Ja, så sent som i 1933, gjorde de innfødte i Togo revolte mot den franske mandatomakt. Opprøret ble ledet av den sorte general Paul Akpabie, som hadde tjent seg opp i gradene i den tyske tiden og som fremdeles lever den dag i dag.

Folk og Land har tidligere bragt en melding om festlighetene i Togo da det ble proklamert som selvstendig stat. Den tidligere tyske generalguvernør, hertug Adolf Friedrich av Mecklenburg, var invitert og møtte opp, og de innfødte viste sin glede og begeistring ved å synge de gamle tyske nasjonalsanger. I forbindelse med disse festligheter har Deutsche Soldaten-Zeitung hatt en samtale med den gamle sorte general, en samtale

Forts. side 8

uhyre farlige og betenkelige i et samfund som vil fortsette å kalle seg demokratisk. Politiet er ikke de enkelte, kan-skje hyggelige og anstendige politifolk, men politiets sjef og deres sjef igjen, makt-haverne. Og den som for eksempel opplevet den razzia L'Abbée-Lund foretok på Ilebu vet hva en kan få også norske politifolk til å gjøre under tilstrekkelig hensynsløs og ubalansert kommando. For når ordren kommer, så gjør også anstendige norske politifolk honnør, og sier «Order is order», selv om det er «skikkelige folk» det går ut over.

Så hvorfor ikke alle de gode demokrater, iallfall alle de som gjerne ville, men ikke våget å protestere mot overgrepene og uretten og maktmissbruket i 1945, går ut på gater og streder nå i siste øye-

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4)

Daladier må vekk — — Han vil ikke ta hensyn lenger. Nå må det handles. Han ser igjen generalen for seg slik han var da han forhandlet med ham 16. mai i nærvær av Churchill. «Man kan ikke stanse dem — — man kan ikke stanse dem — —» var alt Gamelin visste å si. Nei, Gamelin måtte hurtigst vekk!

Ministerpresidenten beordrer den øverstkommanderende til seg. «Hva er Deres planer, general?» spør han kort og skarpt. «Det finnes ingen annen utvei enn å be om våpenstillstand!» sier Gamelin. «Det vil si å kapitulere!» skriker Reynaud opp. Men så tar han seg sammen igjen. «Jeg takker, general!», sier han og dermed er Gamelin avskjediget.

Ministerpresident Reynaud har allerede for noen dage siden sendt radiobud til Syria: General Weygand skal komme til Paris hurtigst mulig, og han er allerede i Paris. Nå telegraferer Reynaud til Madrid, til sendemann, marskalk Pétain. De betingelser som han ikke ville godta i begynnelsen av mai, å gi marskalken innflytelse på den politiske ledelse hvis han vil ha noe samarbeid med ham, godtar Reynaud nå. Pétain telegraferer tilbake at han kommer. Reynaud ser på det som en seir. Han aner ikke at han i marskalken har tilkalt sin egen dommer og etterfølger.

(Neste gang: I Elysée)

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning
Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helbare loftstrapper.

ANNE LISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

blikk før «krig truer» og krever demokratiet tilbake, og krever sikkerhet for seg og sine før politietaten kveler dem, det begriper jeg ikke.

Personlig vil jeg gjerne protestere, selv om jeg ikke er så mye partidemokrat at det gjør noe.

Sigfried.

En verden av svindel - -

(Forts. fra s. 4)

admirals ros at han protesterte. Men ordren ble gjen-tatt og så lot han sin tallmessig overlegne styrke fyre løs. Det lykkes Strasbourg og to jagere å komme seg vekk. De andre kantroet eller ble ødelagt, mens 1297 franske sjøgutter fant sin død i det helvete som bare varte ti minutter. Men Churchill var likevel ikke snauere enn at han 14. juli i Underhuset kom med følgende erklæring:

«Så lenge vi ikke møter noen hindring på vår vei mot seiren, er en beredt til å vise den franske regjering all vennlig hjelp!

Når man ser hva disse to karerene Roosevelt og Churchill

«Landssvikere» imellom

Utdrag av et privatbrev fra en trønder til en ny venn i Troms:

«Når det gjelder den nasjonale bevegelse som både du og jeg har stått tilsluttet, så ble jeg for alvor vekket av vår Førers tale (opprop) til det norske folk våren 1933, og mitt medlemskap skriver seg fra forsommeren samme år ubrutt. Jeg skammer meg på ingen måte over dette, da tilslutningen ene og alene var bygget på de ærligste og edleste motiver, sprunget ut av den varmeste fedrelandsfølelse. Helt siden ungdomsårene har jeg stått tilsluttet Norges Forsvarsforening, og senere også Fedrelandslaget — altså avgjort nasjonale institusjoner, i likhet med vår bevegelse NS. Også NS's ideologi var bygget på helnorsk basis. Våre motstandere har villet ha oss betegnet som en underavdeling av det tyske NSDAP, hvilket avgjort er feil i prinsippet. At det finnes likhetpunkter er ganske forståelig, men NS er en videre utbygning — eller gjerne — en fortsettelse av Nordisk Folkereisning. Vår Førers ide om en Nordisk Folkereisning satte han ut i livet i 1930, uten tyske kontakter. Felles symbol for såvel denne som NS er solkorset. Vår Førers horisont strakk seg imidlertid videre, i og med at disse spirer skulle nå videre utover frem mot tanken om et samlet Europa. Mørkemenn både her hjemme og ute kjempet for å forhindre denne tankes realisasjon, med det resultat at vi i dag ser et sønderlemmet Europa hvis skjebne fortøner seg meget dystert, mildt sagt. Hvem er det da som har

har foretatt seg, må man minnes Ibsens ord:

«Med glemte løfter, med svegne ord, med traktaters forrevne ark, med brudd fra i år, på jer ed fra ifjor har I gjødet historiens mark».

Vår tids menneskehet er nok hverken moden for avrustning eller fred. —

Men naturligvis er det mange som tror det motsatte, således James A. Farley, som presentertes for oss i «Aftenposten» for 19. september i år: «Et av de virkelig store navn innen amerikansk politikk», sier avisen, og dette store navn betror oss:

«Jeg anser det i høy grad mulig at vi kan unngå krig i fremtiden!»

Hvorledes han kan si det, er ikke godt å vite, for siden tyskerne ble knust og all ufred avskaffet har verden opplevd dette:

Rød Kina mot Nasjonal-Kina	1945—49
Rødt Vietnam mot Fankrike	1945—51
Rødt Malaya mot England	1945—54
Indonesia mot Nederland	1945—47
Rødt opprør mot Hellas	1945—49
Israel mot Araberstatene	1948—49
Rødt Korea og Kina mot FN	1950—58
Israel mot Egypt 1956	
Frankrike—England mot Egypt — 1956	
Sovjet mot Ungarn 1957	
Algerie mot Frankrike 1956	
Nicaragua mot Honduras 1957	
Rød Kina mot Nasjonal-Kina	1955
Rød Kina mot Tibet	1959
Kongokrisen	1960

Kongokrisen vil naturligvis ta tid. Det er ikke gjort på én dag å lære millioner hel- og halvville negre å lese og skrive, og lære dem den hvite manns moral. Hvis da denne moralen er noe å lære bort til barnslige og forholdsvis uskyldige negrer som synder fordi de ikke vet bedre. Motsatt den hvite mann som synder åpenlyst og på trass — uten hensyn til de ti bud han engang lærte i sin barndom.

Konrad Sundlo.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

grunn til å skamme seg? Uten tvil nevnte mørkemenn! Vi har kjempet med åpne, blanke våpen!»

Ja, dette var tanker som falt meg inn, og som jeg gjerne vil tilkjennegi når og hvorsomhelst.

September 1960.

—g. —g.»

Sort Togo-general

(Forts. fra s. 7).

som viser hvor dårlig de andre europeiske kolonimakter styrte i forhold til Tyskland og hva Europa har tapt på denne politikk. Vi gir nedenfor et utdrag av bladets intervju med general Paul Akpabie.

Bladet spør: «Herr Akpabie, vår tid er fylt av de forferdelige tilstander i Kongo, uroen og opprørene i Afrika, kampen mot den hvite mann og de sortes selvødeleggelse. Vi står nå foran problemet om kommunismen skal avløse kolonialismen —»

Akpabie: «De hvite har ført oss langt. Engelskmennenes, franskmennenes og belgiernes sluttregnskap står seg ikke for menneskeligheten og kolonialhistorien. Jeg vet at majoriteten av folkene i Europa klamrer seg til troen på at deres brødre ikke har begått skjenselsgjerninger mot de sorte. De tidligere koloniherrer hevder at de ikke har gjort noe i Afrika som strider mot folkeretten. Men det har de. De har begått gjerninger som burde være skamflekker i hvert folks historie. Bedrageri og drap var belagt med avær straff av alle kolonialmyndigheter. Men hva har kolonialherrene selv gjort? De har utnyttet de afrikanske lands naturlige rikdommer bare for egen regning. De sorte folks levestandard kan ingen europeer forestille seg. 46 års fremmedherredømme i mitt eget hjemland Togo er et veltalende vitnesbyrd om det.»

«De mener vel 76 års fremmedherredømme, her Akpabie?»

«Hvorfor 76?»

«Jo, siden 1884.»

«Nei, siden 1914.»

«Og den tyske tiden da?»

«Da var det ikke noe fremmedvelde.»

«Det må De forklare nærmere, herr Akpabie!»

Akpabie: «Hva tyskerne utrettet her grenser til det vidunderlige. De oppfylte sine kulturelle forpliktelser, og den kulturinnsats de gjorde her i løpet av de 30 år i Togo, den har stått sin prøve som i andre tyske kolonier. Tyskerne holdt streng tukt og orden, det er sant, men denne tukten formet vår karakter. De førte vårt land til økonomisk blomstring. De uendelige milliarder francs som mandatmakten deretter suget ut av Togoland for egen fordel var frukter av tyskernes storverk. Vi har alle gått i de tyske skoler, det var en selvfølge for oss. Tenk dem — dette var for første verdenskrig! De andre kolonimakter har ikke klart 46 år senere å lære sine undersåtter å lese og skrive. Hver eneste sten i dette land taler for Tysklands sak. Ak, om tyskerne hadde kolonisert hele Afrika, tro meg, da ville det som nå hender ha vært

utenkelig. Ingen og intet skulle da ha kunne skille Europa og Afrika. La meg minne om siste mai, da Hans Høyhet besøkte oss —».

«De mener hertug Adolf Friedrich av Mecklenburg?»

Akpabie: «Nettopp, vår guvernør! Som en løpeild spredte ryktet om hans ankomst seg og alle togolendere var på benene for ennå en gang å få se sin landsguvernør. Hvor han kom møtte han hjertelighet og glade velkomsthilsner. Og mange spurte Hans Høyhet om når tyskerne ville vende tilbake til Togo. Våre hjerter fløy vår tyske guvernør i møte, og De aner ikke hvor vi hadde lengtet etter å se ham komme tilbake —».

«Det later til at afrikanerne vil lengte mindre sterkt etter belgiere?»

Akpabie: «Ja, det er forskjell. Der skytes det mot de hvite. Vi skulle gjerne omfavne dem. Hver togolender som møter en tysker spør håpefullt: Så lenge dere har vært borte! Vi har ventet på dere! Under Hans Høyhets besøk viste vi hele verden våre følelser. Hva disse togolandske kjærlighetsytringer betyr kan bare den, fatte som opplevet vår jubel. Det var nok ikke med glede Hans Høyhet tok avskjed med sitt kjære Togoland. Men han var vel tvunget til det på grunn av høy alder. Men togolendernes hengivenhet og Togos troskap og kjærlighet tar ikke slutt med hans hjemreise.»

«Beste herr Akpabie, den hengivenhet for Tyskland som Deres landsmenn så demonstrativt har vist verden i år, er ikke minst forbausende fordi det — som De selv uttrykte det — ligger 46 års fremmedvelde mellom den tyske kolonitiden 1914 og deres uavhengighet i dag!»

Akpabie: «Ja, selvsagt har man om og om igjen disket opp for oss den gamle løggen om Tysklands «kolonialskyld». Ja, til og med for oss! Men oss togolendere kan man ikke innbille den gamle saken om Tysklands manglende evne til å styre kolonier. Vi, som hver dag så grusomt har fått lære forskjellen mellom Tysklands koloniseringsarbeide og etterfølgernes! Vi har ofte sagt til oss selv: «Tenk hvorledes det ville ha sett ut i Togo i dag hvis tyskerne ennå hadde vært hos oss! Engelskmennene og franskmennene har spilt falskt. Men det er ingen forbrytelse å si sannheten —».

«Jo, beste herr Akpabie, undertiden er det nok det! Men hvorledes tenker De Dem nå fremtiden?»

Akpabie: «Vi anser det som en stor feil at tyskerne ennå

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 20 - Oslo

JA, ER DET IKKE UTROLIG!

Dagbladet forteller om en profesjonell svindler som endelig er blitt knepet av politiet. Anmeldelsene på ham strømmer nå inn, sier bladet, og slår fast at «det er utrolig hvor lett folk lar seg lure. «Ja, er det ikke? Det er ikke mere enn etpar år siden selveste Dagbladet bragte videre samme manns uttalelser om Forbundet for Sosial Oppreisning, som «ikke hadde ydet ham hjelp.» Det var for å støtte opp om kollega Morgenpostens sjofle injurier Dagbladet åpnet sine armer og sin pengepung for et virkelig svart får. Det har naturligvis ennå ikke fortalt sine lesere hvilke nydelige kilder det benytter. Nå har en jo fått halt ut saken og injuriene i to år og nå håper en da på at sjofelhetene er glemt. Nå gjelder det som kjent «å avdekke nynazismen» i Norge!

*

DAGBLADETS OG KIELLANDS SKJENSELSMINNE

Når vi ellers snakker om Dagbladet, og det må vi faktisk både titt og ofte fordi dette blads frekkhet stadig forbauser selv dem som har studert det i årrekker, så kan det nevnes at bladets storartede Axel Kielland har hatt en artikkel om «svinet på skogen.» Han drar i ledning til forsvar for Erling Lauhn, som også var en av deltagerne i journalistenes pressereise til Tyskland i 1940 midt under den store krigen. Kielland selv var som kjent en av de andre. Han forteller nå hvor grusomt han ble truet til å foreta denne reise og til å skrive fire store artikler med rosende uttalelser om det nasjonalsosialistiske Tyskland etterpå. Naturligvis var det

holder seg borte fra Togo. Våre gamle venner må hjelpe oss slik at vi så hurtig som mulig kan stige opp igjen av de siste 4 års skitt. Hvilken stat skulle bedre kunne hjelpe Togo enn Tyskland? Tyskland! La oss ikke i stikken! Vi ønsker oss intet bedre og intet gledeligere enn en riktig nær kontakt mellom Togoland og Tyskland. Ned med Versaillesdiktatet!»

«Hva var det De sa?»

Akpabie: «Ned med Versailles-diktatet! Vi hører sammen. Versailles-diktatet mente at forbindelsen mellom Togo og Tyskland skulle være brutt for alltid. Men der tok man feil. Altfor meget ondt i verden skriver seg fra den ulykkelige utgang på første verdenskrig.»

ikke av frykt for eget skinn han sviktet i denne store patriotiske stund, men av omsorg for Dagbladet! Ja, så viktig var det å holde dette blad, som senere ble Mosers gode venn og derefter påtok seg trykning av nazipropaganda, for å holde oss i terminologien, at den store motstandshelt Kielland ikke engang stakk av da han som de andre deltagere i reisen, som han selv nokså overflødig understreker, gikk fullstendig fritt omkring i Gøteborg! Vi har ellers sett et fotografi av deltagerne i denne grufulle tvangsreise. Det var hyggelig å se at deltagerne i denne reise, som har gitt herr Kielland dette «skjenselsminne», iallfall dengang tok det hele med forbausende godt humør. Det er ikke umulig at vi en vakker dag offentliggjør bildet.

*

GOD PENGEANBRINGELSE

Nå har det vært bare Israel for pengene igjen en stund. Bortsett fra produktet «Sannheten om hakekorset», så har Norge hatt besøk av en israelsk statsråd, som innimellom alle sine forsøk på å engasjere norsk kapital i Israel, også har besøkt «sine venner i Arbeiderpartiets ledelse» — på samme måte som dengang den tidligere tyske sendemann i Norge ble anbefalt partifeller som en venn av Arbeiderpartiet. VG er naturligvis spesielt ivrig i å understreke betydningen av dette overflødige besøk — når alt kommer til alt så er det araberne som sitter med den Suezkanal norsk skibsfart er interessert i — og gir et fornøylelig bilde av mulighetene i det Israel som siste år importerte (antagelig mest våpen) for vel 3 milliarder kroner, mens det eksporterte for 1,3 milliard. «Landet ville vært i direkte nødstilstand om det ikke hadde nydt godt av rikelige tilskudd fra USA», sier VG, mens det pussig nok ikke nevner de såkalte erstatningsbetalinger fra Vest-Tyskland.

*

SISTE EICHMANN

Apropos dette nødlidende Israel, som har råd til å holde agenter og terrorister i sving over en hel verden, så forteller VG i en annen artikkel at den tyske advokat Robert Servatius, som skal forsvare Eichmann, nå er kommet til Jerusalem. To permanente livvakter må til for å passe på advokaten, så han ikke «skal bli revet i filler av israelerne, som er forbitret over at noen i det hele tatt vil befatte seg med å forsvare» Eichmann. Så alle skjøn-

ner at det er under meget betryggende forhold denne rettskomedie skal løpe av stabelen!

*

ZIONISTENE ARBEIDER

Og når vi nå befatter oss så meget med Israel, så la oss også endelig nevne at den norske spesialist på området, Dagbladet, beretter at den jødiske kvinneorganisasjon WIZO er 40 år (Womens International Zionist Organisation) og at jubileet skal feires høytidelig av de gode jødiske norske borgere. I den anledning er en representant kommet fra Israel for å holde tale for dagen. Organisasjonens formål er etter hva det oppgis å hjelpe «jøder som kommer til Israel ribbet for alt.» Det er naturligvis et utmerket formål i og for seg, men vi forstår bare ikke hvorfor folk hvis store og eneste tanke er det Norge utedkommende land Israel ikke pakker sine kufferter og drar dit, slik Ben Gurion krever av alle gode jøder.

*

DET VIKTIGSTE

Ved en gallupundersøkelse foretatt av det tyske Emnid-institutt, erklærte 68 prosent av de utspurte at gjenforeningen var den viktigste oppgave for tysk politikk. 26 prosent mente at arbeidet for en sammenslutning av Europa var viktigst, mens 6 prosent ikke hadde noen mening, bortsett naturligvis fra at Wirtschaftswunderet var storartet.

*

IHERDIGE PATRIOTER

Fremdeles sitter det 25 nederlendere i fengsel, dømt som «landsforredere». Det meddeles nå at de siste vil bli løslatt i midten av kommende år. Om de tyskere som fremdeles sitter i nederlandsk fengsel forlyder det intet.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte. Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land